

Kuidas olla patust vaba

Hadrat Mirza Ghulam Ahmad
Qadianist^{as}

Tõotatud messias ja Mahdi
Ahmadiyya moslemite Jama'at'i rajaja

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LIMITED

گناہ سے نجات کیونکر مل سکتی ہے

How to Be Free from Sin

© Islam International Publications Ltd

First Urdu Edition:

The Review of Religions (Urdu), January 1902

First English Translation:

The Review of Religions (English), January 1902

Present English Translation:

UK, 2008

Published by:

Islam International Publications Ltd.

'Islamabad' Sheephatch Lane,

Tilford, Surrey GU10 2AQ

United Kingdom

Printed in UK at:

Raqeem Press

'Islamabad'

Tilford, Surrey GU10 2AQ

ISBN: 1 85372 978 7

Sissejuhatus

Autorist:

Sündinud aastal 1835 Qadianis (Indias), pühendus Hadrat Mirza Ghulam Ahmad, töötatud Messias ja Mahdi^{as} püha koraani õpingutele ning elule täis palvetamist ja pühendumust. Leides, et islam on saanud igal pool ebaõiglaste rünnakute ohvriks ning moslemite toimetulek on mõõnaperioodis, võttis tema kui imaam ja selle ajastu kõnekaim hääl endale kohustuseks islam süüdistustest vabastada ning esitleda selle õpetusi oma rikkumatus puhtuses. Oma suurehulgalistes kirjatöödes, loengutes, diskursustes, religioossetes debattides jne on ta väitnud, et islam on ainuke elav usk, mida järgides saab inimene luua kontakti oma Loojaga ning saavutada Temaga ühtekuuluvustunne. Ta teatas, et Jumal määras ta messiaks ja Mahdiks, piibli, püha koraani ja *Ahādith*'i ettekuulutuste kohaselt. Aastal 1889 alustas ta vastuvõttu Jama'at'i, mis on praeguseks loodud juba rohkem kui 180 riiki. Ta kirjutas enam kui kaheksakümmend raamatut urdu, arabia ja pärsia keeles.

Peale tema surma aastal 1908, jätkas töötatud Messiase^{as} asemel Khulafä (mantlipärijad), kes on tema missiooni jätkanud. Hadrat Mirza Masroor Ahmad, Khalifatul Masih V^{at} on praegune Ahmadiyya moslemite Jama'at'i juht ning viies töötatud Messiase^{as} mantlipärija.

Raamatust:

Islami käsitus lunastusest erineb teiste religioonide omast, eriti kristlusest, sest islam ei tunnista pärispatu olemasolu ning väidab, et inimene on vastutav vaid enda pattude eest. Seega peab ta end vabastama omaenda pattudest, et lunastust saada.

Selles artiklis vastab tõotatud Messias^{as} kõige tähtsamale küsimusele: miks inimene patustab ja kuidas on tal võimalik sellest lahti ütelda.

Tõotatud Messias^{as} kirjutab, et inimene on juba loomu poolest vastumeelne asjade vastu, mille ta usub kahjulik olevat, ja kui ta pattu teeb, on see ainult sellepärast, et ta ei usu täielikult Jumala olemasolusse ning viimsesse kohtupäeva. Kui ta oleks sama kindel patu tagajärgedes, nagu ta on näiteks mürgi või mao ohtlikkuses, ei tuleks tal mõttesegi jumalikest käskudest üle astuda.

Tõotatud Messias^{as} väidab veel, et tõelist usku peab hindama selle põhjal, kuidas see juhib oma järgijaid Jumala olemasolu kindla uskumise poole. Püha autor teeb detailse võrdluse islami ja teiste suuremate uskude vahel ning järeldab sellest, et ainult islam saab juhtida inimest ideaalse teadlikkuse poole ja seega patust vabanemise poole.

Esimene ingliskeelne tõlge sellest artiklist avaldati nime all *How to get rid of the Bondage of Sin* („Kuidas vabaneda patu ahelatest“), *The Review of Religions* (*Ülevaade Religioonidest*) ingliskeelses variandis, jaanuaris 1902. Lähteartikli on tõlkinud Wakālat Tasnif, Rabwah.

Kirjastaja märkus

Pange tähele, et tekstis tavasulgudes () ja pikkade mõttekriipsude — vahel olevad sõnad on tõotatud Messiase^{as} omad. Kui on lisatud selgitavaid sõnu või fraase, lahti seletamise eesmärgil, on need nurksulgudes [].

Muhamedi^{sa}, islami püha prohveti, nime järgi on sümbol^{sa}, mis on lühend tervitusest *Sallallāhu ‘Alaihi Wasallam* (olgu Jumala rahu ja õnnistused temaga). Teiste prohvetite ja sõnumitoojate järel on sümbol^{as}, lühend ‘*Alaihissalām* (kellega olgu rahu). Tegelikud tervitused ei ole üldiselt täies ulatuses esitatud, kuid neid peaks ikkagi mõistma nende täies mahus igal korral. Sümbol^{ra} kasutatakse püha prohveti^{sa} ja tõotatud messiase^{as} kaaslaste nimede puhul ning see tähistab *Radi Allāhu ‘anhu/‘anhā/‘anhum* (olgu Jumal temaga/nendega rahul). Sarnaselt tähistab sümbolth *Rahimahullāhu Ta‘älā* (olgu Jumal talle armuline) ning^{at} tähistab *Ayyadahullāhu Ta‘älā* (abistagu teda Kõikvõimas Jumal).

Tõlkides araabiakeelseid sõnu, oleme me tuginenud alljärgnevale süsteemile, mille on omaks võtnud Royal Asiatic Society.

I sõna alguses, hääldatakse kui *a*, *i*, *u*, millele eelneb kerge sissehingamine, nagu *h* ingliskeelses sõnas „honour“.

^ *th*, hääldatakse nagu *th* ingliskeelses sõnas „thing“.

C *h*, kurguhäälne aspiraat, tugevam kui *h*.

£ *kh*, hääldatakse nagu šoti *ch* sõnas „loch“.

- ذ *dh*, hääldatakse nagu inglise *th* sõnas „that“.
- ص *s*, tugevalt hääldatud *s*.
- ض *d*, sarnaneb *th*’iga ingliskeelses sõnas „this“.
- ط *t*, tugevalt hääldatud suulae *t*.
- ظ *z*, tugevalt hääldatud *z*.
- ع ‘, tugev kurguhäälik, mille hääldamist saab õppida kuulmise teel.
- غ *gh*, hääldus, mis sarnaneb väga *r*’ile prantsuskeelses sõnas „*grasseye*“ ja ka saksa *r*’ile. Selle hääldamiseks peavad kõrilihased olema „kuristamisasendis“
- ق *q*, madal kurguhääline *k* hääldus.
- ئ ‘, nagu nõks hääles.

Lühikesi täishäälikuid tähistab:

- a* (nagu *u* sõnas „bud“);
- i* (nagu *i* sõnas „bid“);
- u* (nagu *oo* sõnas „wood“);

Pikki täishäälikuid:

- a* või (nagu *a* sõnas „father“);
- i* või (nagu *ee* sõnas „deep“);
- u* (nagu *oo* sõnas „root“);

Teised:

- ai* (nagu *i* sõnas „site“);
- au* (sarnane *ou* sõnas „sound“).

Kaashäälikutel, mida ülaltoodud listis pole, on sama foneetiline väärtus nagu peamistes Euroopa keeltes. Me ei ole ümber tõlkinud araabiakeelseid sõnu, nagu näiteks islam, Mahdi, Hijra, Ramadaan, Hadith, ulema, umma, sunna, kafir, pukka jne.

Kirjastajad

Kuidas olla patust vaba

Selles artiklis kavatsen ma näidata, et praeguse ajastu erakordne materiaalne progress on rohkem kui tugevaks vastukaaluks kahetsusväärsele vaimsele allakäigule, isegi nii suurel määral, et inimeste hinged pole enam võimelised aduma ilmselgeid tõdesid. Põhjalikust inimkonna uuringust selgub, et mingi nähtamatu ning hirmuäratav jõud kisub seda allapoole ning inimest tõmmatakse jõudsalt kuristikku, mida nimetatakse *Asfalus Safilin* [madalamatest madalaim]. Inimeste intellekti on tabanud nõnda suur muutus, et nad on hakanud hindama ja austama asju, mis on spirituaalsele silmale vastumeelsed ja põlastusväärased. Iga hing tunneb, et teda tirib allapoole jõud, mis oma laastava mõju abil on põhjustanud terve maailma allakäigu. Puhtaid tõdesid naeruvääristatakse ning pilgatakse ja Jumalale täielikku allumist peetakse meeletuseks. Iga hing tunneb maailma külgetõmmet nagu teda piiraks mingi nähtamatu jõud.

Nagu ma ka varem olen maininud, on külgetõmme aluseks kõigele, mis siin maailmas sünnib, ning see pool, mis omab rohkem veenmisjõudu, on võimeline teisi ligi meelitama. Erakordselt täpne on põhimõte, et jõule saab vastumõju avaldada vaid veel võimsama jõuga. Sellel maailmal, mida kisub allapoole primitiivsete huvide jõud, on võimatu jälle jalule saada, kui talle ei ilmu taevast vastujõudu, et inimeste usku tugevdada ning neile näidata, et Jumala käskudele allumine on palju olulisem ning

kestvam rõõm, kui lihalike ihade täitmine, ning neid veenda, et käskudest üleastumine on hullem kui surm. See taevane veendumusvalgus jõuab inimesteni tänu „päikesele“, s.o tema ajastu imaamile, ning suutmatust teda tunnista da on samaväärne teadmatuses suremisega. Inimene, kes arvab, et tal pole vaja seda õiget valgusallikat, on eksiteel, kuna ta elab vastuolus Jumala muutumatute reeglitega. Inimsilmad, olgugi, et neil on oma valgus, ei näe ilma päikeseta. Päike on valgusallikas, mis taevast laskub ning maad valgustab ja ilma selleta on meie silmad samahästi kui pimedad. See, kes saavutab veendumuse selle taevaliku valguse läbi, on juhitud vagaduse poole. See on üsna loomulik, et nende kahe külgetõmbe vahel on võitlus, üks tõmbab teda vooruslikkuse poole ning teine pahelikkuse poole, üks Ida poole, teine Lääne poole. Kokkupõrge on seda raevukam, kui need kaks külgetõmmet on oma haripunktis — seda siis tohutu materiaalse edu korral. Samal ajal kui maailma tabab fenomenaalne progress, võite kindlad olla, et tehakse ka spirituaalseid ettevalmistusi, ning taevas moodustatakse külgetõmme, et olla vastukaaluks maisele. Aeg, mil hoolimatus ning kurjus on valitsevaks jõuks maailmas, on hirmuäratav, sest see on tähistatud kui spirituaalse võitluse aeg, mida on prohvetid ennustanud mitmete metafooride näol. Mõned inimesed kirjeldavad seda kui viimset lahingut taevaste inglite ja maiste saatanate vahel, mis kulmineerub maailma lõpuga. Teised jälle mõtlevad naiivselt, et see on füüsiline võitlus mõõkade ja relvadega.

Neist viimased eksivad täielikult, kuna nad tõlgendavad naiivselt spirituaalset võitlust füüsilise võitlusena.

Lühidalt öeldes on võimas konflikt maa pimeduse ja taeva valguse vahel möödapääsmatu, nagu on ennustanud kõik prohvetid Adamast püha prohvetini^{sa} välja. Ühe poole käskijat nimetatakse „tõe varjajaks“, teine on tuntud kui „tõe ilmutaja“. See, kes tuleb koos teiste inglitega taevast, on [ingel] Miikaeli kehastus, ning see, kes tõuseb pimeduse jõududega maa alt, on Saatana kehastus.

Kui me vaatleme hästirelvastatud armeesid maal, kes on ettevalmistustega hõivatud, olles juba väga palju saavutanud, saame aru, et taevane kuningriik pole samuti ettevalmistusi unarusse jätnud. Taevane ülemvõim ei armasta suurustleda ning ta saavutab väga palju, ilma et keegi sellest teaks. Inimesed saavad lõpuks sellest teadlikuks, kui taevasse ilmub valgus, ning maale valge minarett; taevane valgus langeb minaretile ning valgustab tervet maailma.

See viimane lause nõuab natuke selgitust. Kuigi Jumala spirituaalne ettekirjutus on täielikus harmoonias füüsilisega, ilmutab see mõnikord üksikuid omadusi, mis pole nii kergesti eristatavad füüsilistest ettekirjutustest. Näiteks kui moodustub maine külgetõmbeallikas, on tulemuseks taevase külgetõmbeallika teke, isegi kui need kaks on teineteise vastandid.

Ja on loogiline, et kui need kaks külgetõmbeallikat saavutavad maailma viimastel päevadel oma haripunkti, peavad need üksteisele vastu astuma, sest kumbki ei saa saavutada ülemvõimu ilma teist hävitamata. Kui need kaks poolt on võimult ja hiilguselt võrdsed, põrkuvad need paratamatult kokku. See pole mainitud ainult prohvetite raamatutes, vaid kaine mõistus juba nõuab, et kui kaks võimsat ja vastandlikku jõudu kokku satuvad, peab üks neist kaduma, üks neist või mõlemad peavad hävima.

Jäädes prohvetite raamatutes olevate kirjelduste juurde, on öeldud, et kui Jeesuse^{as} sünnist möödus tuhat aastat—period, mille jooksul jäi Saatan ettekuulutuste kohaselt ahelatesse —hakkas üks kuri jõud ennast maal kehtestama. See oli see aeg, kui islamil oli oma üllastes eesmärkides mõõnaperiood; tema spirituaalne edasiareng seiskus ning tema ilmalikud vallutused lakkasid.

Islam sündis ajastul, mil Saatan oli ahelates—ja nii pidigi olema, kõik prohvetid, kuni jumaliku Johanneseni välja, olid seda ette kuulutanud—ning tema allakäik algas, kui Saatan vabastati pärast 1000 pKr, ning islami areng katkes. Pärast seda juurdusid igasugused saatanlikud tegevused ning maale hakkas kasvama kurjuse puu, kuni mõned selle oksad levisid itta, mõned jõudsid lääne kaugeimate asupaikadeni, ning mõned ulatusid põhja ja lõunasse. Nii nagu välised sündmused on kinnitanud Saatana vangistuse perioodi tuhande aastast pikkust, on tema vabaduse pikkus samuti tuhat aastat, nagu on prohvetid ennustanud ning sellele saabub lõpp Hijra 14. sajandi saabudes.

Need tuhat aastat on välja arvatud jumaliku või kuukalendri järgi, sest selle süsteemi kohaselt on õpetatud juute ning moslemeid ettekuulutuste [täitumise] aega kindlaks määrama. Päikesekalendril põhinevad arvutused on inimese loodud ning need lähevad pühade kirjutiste tähendusega vastuollu.

Lühidalt öeldes on need viimased Saatana hingetõmbe päevad, tegelikult on need juba möödas, kuna Hijra sajandi vahetusest on möödas juba 19 aastat, mis märkis ära Saatana vabaduse aja. Tema aga ei taha, et temalt võim ära võetakse, ning võitlus kahe jõu vahel on vältimatu. See on juba algusest peale ette määratud ning Jumala sõna ei saa kunagi vale olla.

Veel üks asitõend, mis näitab, et need on need [viimse võitluse] päevad, on et kuues aastatuhat peale Aadama sünni, kui teine Adam pidi ilmuma, on samuti möödas. Kuna kuues päev on Aadama sünni päev ning pühakirja kohaselt sümboliseerib päev tuhandet aastat, peame nõustuma, et teine Adam juba ilmus, nagu Jumal oli lubanud, isegi kui teda pole veel täielikult ära tuntud. Peame samuti uskuma, et koht, mille Jumal tema ilmumiseks määras, on Idas ning mitte Läänes. Kuna Issand Jumal istutas Eedeni rohuaia päevatõusu poole ja pani sinna inimese, kelle Ta oli valmistanud (1. Moosese 2:8), peab teine Adam samuti ilmuma Idamaal, et säilitada sarnasus esimesega. Moslemid ja kristlased on mõlemad võrdselt kohustatud seda tunnistama, väljaarvatud juhul, kui nad on uskmatault meelestatud.

Seega ei tohiks olla raskusi tõe mõistmisel, kuna on üsna ilmne, et see ongi viimne valguse ja pimeduse vahelise võitluse aeg. Pimeduse jõud rakendavad suurimat jõudu ning ei ole mõtet arvata, et neid saab vaigistada mõne muu meetodiga, peale otse taevast laskuva valguse.

Pimedus on maailma täielikult täitnud ning õigemeelsuse võbisev lamp on üsna pea kustumas. Tavapärane usk, traditsioonilised teadmised ning pealiskaudsed palved ei saa enam tema tuhmunud valgust tagasi tuua. Kas pimedad saavad juhtida pimedaid? Ei! Maale peab ehitama uue minareti, mis tõuseb kõrgemale alandlikest ehitistest, nii et sellele saaks asetada taevaliku lambi, et kogu maailm saaks valgust täis. Kuidas saab valgus kaugetesse kohtades ulatuda, kui see pole kuskile kõrgele asetatud?

Mida minarett sümboliseerib? See esindab püha, puhast ning kindlameelset hinge, mis on antud sellele ideaalsele inimesele, kes on väärt taevalikku valgust ning see tähendus on omane ka sõnale „minarett“. Minareti kõrgus tähistab inimese kõrget sihiteadlikkust, selle tugevus tähistab meelekindlust, mida ta proovilepanekute korral üles näitab ning tema rikkumatu valge värv tähistab tema süütust, mida peab lõpuks saavutama. Ning kui see kõik aset leiab s.o kui tema tõemeelsus saavutatakse argumenteerides ning tema meelekindlus, vankumatus, kannatlikkus ja visadus saab ilmsiks nagu särav minarett, siis saab lõpenuks tema esimese tuleku periood, mida tähistasid katsumused ja kannatused, ning tema jaoks on

säramiseks aeg küps. Spirituaalsus, mis on jumalikust hiilgusest küllastunud, laskub selle peale, kes on nagu minarett, ning pühendab talle Jumala loal taevalikud võimed. See kõik juhtub tema teise tuleku ajal ning just sel kombel pidi ilmuma tõotatud messias. Moslemite seas laialt levinud traditsioonid, mis pajatavad näiteks tema laskumisest minareti lähedal, tähendavad ainult, et tema tulek saab olema suursugune ning teda saadab jumalik võim. Taevas hoiab teda tagasi ajani, mil saabub Jumala poolt määratud tulek, kuid see ei tähenda, et ta polnud enne seda [füüsiliselt] maa peal.

Samuti on jumalikuks kombeks, et Ta kasutab füüsilisi näiteid selgitamaks mõningaid spirituaalseid küsimusi. Näiteks tempel Baitul Muqaddas'is [Jeruusalemmas] ning Ka'bah Mekas on jumaliku ilmingu sümboliks. Selles kontekstis räägib islami šariaat tõotatud messiase laskumisest minaretile või selle lähedusse, riiki, mis asub Damaskusest idapool—täpselt nagu Aadamale anti elupaik Idas. Selles pole midagi halba, kui ehitatakse ka füüsiline minarett enne tema suursugust tulekut. Seda on mainitud ka Hadith'i kirjanduses, et enne tõotatud messiase tulekut peaks ehitama minareti ning see saab olema tema imelise ilmumise tähistajaks. Tõotatud messias ilmub kahes etapis. Esimene on tähelepanematu ning sellega kaasnevad igasugused kannatused. Sellele järgneb õitsenguperiood, enne mida peaks minareti ehitama, et järgida traditsiooni, mille kohaselt on füüsiline minarett spirituaalse peegeldus.

Maailm ei tunne teda enne tema suursugust tulekut ära, sest ta ei ole maailma osa, maailm ei armasta teda, sest maailm ei armasta Jumalat, kelle juurest ta on tulnud. Ta peab kokku puutuma kohtumõistmise ja tagakiusamisega ning talle saab osaks laim. Tõepoolest, islami ettekuulutused ennustavad, et tõotatud messias heidetakse esialgu kõrvale ning teadmatud inimesed teevad talle ülekohut. Nad ründavad teda ebaõiglaselt ning arvavad, et on käitunud vagalt ning teised piinavad teda ja hindavad oma tegusid Jumalale meelepärase olevat. Seega saab talle osaks igasugune tagakiusamine, kuni tema suursuguse tulekuni, mis on Jumala poolt ette määratud. Lahkete südametega inimesed mõtisklevad seejärel: „Mis laadi petis see selline on, keda ei saa alistada? Miks aitab Jumal teda, mitte meid?“ Jumala ingel laskub seepeale nende südameile ning noomib neid: „Kas see on vajalik, et kõik teie Traditsioonides leiduvad ettekuulutused saaksid täidetud ja kas see ongi see, mis takistab teil tunnistada tõotatud messiasit? Kas pole võimalik, et need ettekuulutused on ekslikud või valesti tõlgendatud ja kas pole siis lubatud vaadelda mõningaid neist kui metafoore? Kas polnud juudid mitte usust ning rikkusest kõrvale jäetud, sest nad ootasid tulutult kõikide ettekuulutuste sõna-sõnalist täitumist enda tõlgenduste kohaselt? Võttes arvesse, et see on üks ja seesama Jumal ning Tema suundumused on samad, kas pole siis võimalik, et teid pannakse samamoodi proovile?“

Nende südamed avanevad lõpuks tõe, täpselt nagu ennist [eelmistele prohvetite aegadel].

Oleks vääri väita, et praegustel aegadel tuleks usu ning vagaduse levitamise eesmärgil pidada füüsilisi sõdu. Mõõk, selle asemel, et paljastada tõe ilu ja laitmatust, varjab seda, ning katab mitmetähenduslikkusega. Need, kes sedamoodi mõtlevad, on islami vaenlased, mitte sõbrad. Nad on kurjaloomulised ning neil puudub moraalne sisu, nende südamed on kaetud ebakindlusega, nad on kergeusklikud ja teadmatud ning võimaldavad islami vastastel vastu väita, et islami areng sõltub mõõgast. Selline uskumus on islamile kahjulik. Mitte ükski religioon ei pea jõudu kasutama, kui ta on võimeline tõe edastama ka mõistlike argumentide, vaieldamatute tunnistuste ja jumalike märkide abil. Teisalt jällegi pole tarvis ühtegi lisaargumenti, et võltsida religiooni, millel ei ole neid omadusi ning kasutada mõõka, et kompenseerida enda nõrku külgi. Selline religioon surmatakse tegelikult omaenese mõõga läbi.

Kriitikud protesteerivad alusetult, et kui džihaadi peetakse tänapäeval õigusvastaseks, miks sellega siis islami algusaegadel tegeleti? Paistab, et need inimesed ei ole teadlikud, et islam taunib jõu kasutamist religiooni levitamise eesmärgil, ükskõik mis juhul. Püha koraan ütleb selgesõnaliselt: لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ¹ “Religioonis pole sundi.“

Mõõka kasutati [varajaste moslemite poolt], sest araabia metslased, kes olid kaotanud kogu moraali- ning inimväärtuste taju, said islami verivaenlasteks. Kui neile paljastati selgemõtteliste argumentide abil Jumala ühtsus ja islami tõde ning neile rõhutati, et ebajumalakummardamine on vale ning inimväärikuse vastu, ei suutnud nad neid argumente tunnistada. Seetõttu pöördusid mõistlikumad nende seast islami poole, tuues endaga kaasa vendade lahkumise vendade juurest ning poegade lahkumise isade juurest. Siinkohal otsustasid ebajumalakummardajad moslemiks hakkajaid julmalt karistada, et oma väärat religiooni säilitada ning inimesi islamist loobuma panna. Need kuriteod pandi toime Meka pealike poolt, Abu Jahl üks nende hulgas.

Need, kes teavad islami varajase ajaloo kohta, on kindlasti teadlikud julmusest ja barbaarsusest, mida vastased Mekas toime panid, ning süütute inimeste hulka, kes surma said. Kuid see ei takistanud inimestel islamit omaks võtta. Isegi madala intelligentsusega inimesed nägid, et tema õpetused olid palju loogilisemad ja veenvamad kui ebajumalakummardajatel. Kui vastased adusid oma jõupingutuste mõttetust, otsustasid nad, et ainuke võimalus on püha prohvet^{sa} mõrvata. Kuid Jumal päästis ta nende käest ning juhatas ta ohutusse kohta Mediinas. Aga mekalased ei jätnud oma kurje plaane ning jätkasid oma halbade kavatsustega teda Mediinas tappa.

¹ Al-Baqarah, 2:257 [Publishers]

Arvestades neid asjaolusid, pidid moslemid end kaitsma ning maksma kätte neile, kes olid neid ebaõiglaselt rünnanud. Islami sõdu ei peetud mitte usu levitamiseks, vaid ainult moslemite kaitseks. Kas ükski mõistusega inimene saab uskuda, et islam ei suutnud enne ebajumalakummardajaid—kes kummardasid kivist kujusid ning teisi elutuid objekte ning kes tegelesid igasuguste pahedega—Jumala üksainsust tõestada ning pidid sel põhjusel mõõka kasutama? Jumal hoidku! Need süüdistused on alusetud ning need, kes neid esitavad, teevad tõe varjates islamileülekohut.

Maulawidel on oma roll selle ebaõigluse kordasaatmises, kuid kristlikud vaimulikud pole vähem süüdi, sest ka nemad on neid mõtteid moslemitele peale surunud, rõhutades rumalate maulawide edikte. Kui moslemid kuulevad, et nende oma maulawid väljastavad džihaadimeelseid edikte ning kuulevad kristlikke vaimulikke—kes on ka väljapaistvad kirjatundjad—tõstatamas samu vastuväiteid islami vastu, usuvad nad vääralt, et islam pooldab sedalaadi džihaadi. Mõlemad seisukohad on põhjustanud need alusetud vastuväited islami suhtes.

Kui kristlik vaimulikkond poleks seda teguviisi pooldanud ning ausalt ja tõemeelselt tunnistanud, et maulawide ediktid põhinevad pelgalt ignorantsusel ning need asjaolud, mille pärast džihaad islami algusaastatel loodi, tänapäeval puuduvad, kaoks maailmast igasugune mõiste sellisest džihaadist.

Kuid nad ei suutnud sellest aru saada, neid juhtisid pigem tunded kui kaine mõistus.

Jumal lubas moslemitel võidelda alles siis, kui Ta nägi, et uskmatud olid toime pandud koletuste tõttu surma ära teeninud. Kuid Ta tegi ka möönduse, et igaühele, kes tunnistab islamit, heidetakse armu. Võib-olla sellepärast tegid kriitikud valelikke järeldusi. Näib, et nad ei suuda aduda, et see korraldus ei olnud seotud vägivallaga, vaid armu andmisega neile, kes väärised surma. Sellist õpetust sundivaks nimetada on absurdsuse tipp. Nad väärised oma karistust mitte sellepärast, et nad polnud moslemid, vaid sellepärast, et nad olid mõrtsukad. Kuna Jumal teadis, et nad olid islami tõest väga hästi aru saanud, lubas Ta oma heasoovlikkuses nendel oma patud heastada. See on järjekordne tõend sellest, et islam ei õpetanud sundimist, vaid pigem pakkus koormakergendust neile, keda oleks tulnud verevalamise eest tappa.

Moslemid pidid palju raskusi üle elama ning eelarvamuse määr, mis nende vastu suunati, oli niivõrd suur, et kui ükskõik milline suguharu liige võttis islami omaks, hukati ta koheselt või pidi ta elama pidevas hirmus oma elu pärast. Moslemitel tuli rahu pärast võidelda. Kuid isegi nende raskete asjaoludega ei tõmmanud nad mõõka välja, kui just neid kahte sõjatingimust ei täidetud. Sõda sunniti neile alati peale ning nad ei võidelnud kunagi kavatsusega usku levitada. Nad võitlesid ainult ohutuse ja enesekaitse pärast, kuid asjatundmatud maulawid andsid asjale hiljem teise jume ning tundsid uhkust millegi üle, mis oli üsna barbaarne ja häbiväärne.

Oleks väär süüdistada selles islami õpetusi. Süükoorem on vaid nende õlul, kes ei väärtusta inimelu ning on nii verejanulised, et ootavad pikisilmi Mahdit, kes nende arust tuleb verevalamist põhjustama. Nad loodavad inimesi veenda, et islam on alati enda propageerimisel jõust ja sundimisest sõltunud ning et selles pole terakestki tõtt.

Tundub, et maulawid pole islami allakäiguga rahul, kuna nad soovivad sellele oma doktriinide kehtestamisega veel suuremat madalseisu. Teised jällegi kinnitasid, et Jumal ei lase islamil kunagi langeda säärase laimu ohvriks. Meie mõistmatud vastased kaevavad vaid endale auku, uskudes järjepidevalt, et islamit levitati algusest peale mõõga abil. On kätte jõudnud aeg tõrjuda see valelik tõekspidamine meie meeltest, selle asemel et seda levitada. Maulawid teeks islamile suure teene, kui nad ühineks, et heita see teadmine asjatundmatute moslemite peadest. Sellega nad mitte ainult ei aita avaldada islami ilu ja täiuslikkust, vaid kõrvaldavad ka usuvastaste vastumeelsuse, mis on neil tekkinud valearusaamade tõttu, ja nad saavad kasu sellest valguse allikast.

Just nagu inimesed kardavad mõrvarit, eriti naised ja lapsed, kardavad teisest usust inimesed neid moslemeid, kellel on sellised veendumused džihaadi kohta. Nad kardavad veeta ööd nende seltskonnas, juhuks kui need fanaatikud tahavad saada *ghaziks* [islami eestvõitlejaks] ja mõrvata oma külalised. Ääremaadel leidub inimesi, kes arvavad, et see „vagameelne“ tegu garanteerib neile pääsu

paradiisi ja muud preemiad. Moslemitel peaks häbi olema, et teistest uskudest inimesed ei tunne ennast nende läheduses enam turvaliselt ning eeldavad neilt kõige hullemat. Olen kohanud palju inimesi, kes tunnevad hirmu selle moslemite varjatud veendumuse tõttu.

Üks inglise mees külastas Qadiani 20. novembril, 1901. või umbes sel ajal. Paljud minu järgijad olid toona minuga koos ning kaasatud religioossesse arutellu. Ta seisis seal mõnda aega, kuni me lõpuks lahkelt ta enda seltsi kutsusime. Seejärel tutvustas ta ennast kui inglise turisti, kes on käinud ka Araabias ning avaldas soovi teha mõned pildid minu Jama'atist. Me nõustusime tema palvega ning pärast palusime tal mõneks päevaks meie juurde jääda. Kuid see tundus talle vastumeelsena ning ta rääkis, et kuulduste kohaselt on palju kristlasi moslemite käte läbi armutult hukatud ja rääkis isegi mõningatest juhtumitest, mida ta Bagdadis oli pealt näinud. Kuid me selgitasime talle, et meie Jama'at, tuntud kui Ahmadiyya sekt, on täiesti vastu säärasele tõekspidamistele ning põlgab nende kuritegude sooritajaid ning meie peamine teene inimkonnale seisneb selliste uskumuste välja juurimises. See andis talle meelegi kindlust juurde ning ta veetis öö meie seltskonnas.

Selle loo jutustamise eesmärk on näidata, et need uskumused, mis on vastuolus islami tõeliste õpetustega, on moonutanud selle kuvandit teistest uskudest inimeste silmis ning on põhjustanud nende mõtetes usaldamatuse ja viha moslemite vastu. Nad eeldavad inimlikku kaastunnet ainult nendelt moslemitelt, kes pole mõttelaadilt religioossed ning ei hooli usulistest tõekspidamistest.

Islami vastu on suunatud suur kahtlustusevoog ning kahjuks on moslemid need, kes selles süüdi on. Kas saab olla veel suuremat pattu kui jätta maailm ilma islami õnnistustest—nagu moslemi vaimulikkond ning nende järgijad on teinud—ning kas saab sellist religiooni lugeda jumalikuks, mis ei suuda oma õpetusi inimeste südamesse juurutada ilma mõõka kasutamata? Ei, tõeline religioon on selline, mille ümberlökkamatud argumendid ja sisemine hiilgus mõõgana toimivad ning seejuures ei ole vaja terasest mõõka.

Islami praegune allakäik nõuab reformeerijat, tänapäevane islam on väga ebakindlas olekus ning selle valgus on peaaegu täielikult ära kustunud. Moslemid pole eksinud ainult oma uskumustes, vaid ka tavades. Nad on fabritseerinud mõningaid pärimusi, mis on negatiivselt mõjutanud mitte ainult nende iseloomu, vaid on ka jumaliku looduseaduse vastu. Näiteks, jumalik seadus on kehtestanud kolm põhilist inimõigust: ei tohi tappa süütut inimest, ei tohi riivata kellegi au, ei tohi ebaõiglaselt omastada teise inimese vara. Ometigi leidub moslemeid, kes rikuvad kõiki kolme käsku. Nad mõrvavad süütuid inimesi ning ei karda Jumalat ning nende naeruväärsed maulawid on isegi kehtestanud edikte, kuulutades seaduslikuks teisest usust naiste—keda nad peavad uskmatuteks—peibutamise või vangistamise ning naiseks võtmise. Sarnaselt sellele peavad nad seaduslikuks ükskõik millise uskmatu vara varguse või kelmuse kaudu anastamise. Mõelge, kui ohtlik on selle usu seisukord, mille maulawid sääraseid edikte kehtestavad!

Kõik see on egoistlike inimeste kätetöö, kes vääralt sääraseid õpetusi Jumalale ja Tema sõnumitoojatele omistavaid. Nad peavad kandma kõikide asjatundmatute moslemite poolt toime pandud pattude koormat. Nad on nagu hundid lambanahas, pettes inimesi. Nad on mürk, mis teeskleb imelist vastumürki. Nad kannavad endaga õelust islami ja Jumala loodu vastu ning nende südames on puudujääk kaastundest ja mõistmisest, kuid nad teesklevad teisiti. Nende jutlused on valele teele juhatavad ning teadlikult omakasupüüdlikud. Nad sisenevad mošeedesse pühade meeste kostüümis, samal ajal oma patust olemust varjates. See ei ole omane ühelegi riigile, linnale või ususektile. Moslemlik maailm pakatab inimestest, kes kutsuvad ennast ulemadeks, riietavad ennast maulawideks ning üritavad saada spirituaalset soosingut, et näida jumalikena, kuid nende teod reedavad nende tõelise iseloomu ja olemuse. Nad ei ihka maailmas vagadust ega kaastunnet levitada, sest see läheb nende endi huvidega vastuollu.

Seetõttu on islam probleemidest läbi imbunud. Enamus südameid on surnud ning ei ole ühtegi märgatavat liikumist õigemeelsuse suunas. Mõõdukuse rada on hüljatud ning on olemas isegi sekt, mis kummardab pühapaikades ning korraldab nende ümber retkesid—*Tawaf*—nagu tehakse Kaaba ümber. Nad usuvad, et nende lahkunud pühakute hinged on kõikvõimsad ning selle jõu on Jumal neile üle kandnud. Enamus pühapaikadest on ehitatud haudade lähistele ning nende valvurid eeldavad oma järgijatelt nende kummardamist. Kui küsitakse imetegu, loetakse üles

tuhanded pühaku imeteod ilma vähimagi tõendita. Pidades seda islami olemuseks, peavad nende sektide inimesed teisi moslemeid eksiteele sattunuteks.

Kui need inimesed on äärmuse ühes otsas, on neid, kes on teises äärmuses, ületades spirituaalsete õnnistuste eitamisega igasuguse piiri. Pühakustaatusest rääkimata, nad ei tunnista isegi prohvetlust. Nad eitavad imetegusid, mõnitavad ning pilkavad neid ning peavad ilmutust saaja enda kujutelmaks kaasasündinud geniaalsuse tõttu. Nad peavad võimatuks ettekuulutusi, mis pole inimese enda ettenägelikkuse tulemus ning kuuluvad täielikult nähtamatusse maailma. Nad usuvad, et ükski ilmutus ei tule Jumalalt, ükski imetegu või ettekuulutus ei vasta tõele, surnute hauad on pelgalt mullahunnikud, mis ei oma mingit seost hingedega, ülestõusmispäev on müüt, mis on pärit teadmatuses aegadest ning teispoolsuse pärast muretsemine on lihtsalt hullumeelsus. Nad usuvad, et kogu tarkus seisneb materiaalse tulu omandamises ning nende järgimises ja imiteerimises, kes on maailma vallutamises järeleandmatud. Need on äärmuslikud seisukohad, mis on moslemitel prohvetluse ja ülestõusu suhtes.

Isegi igapäevastes toimetustes leiame moslemeid ühes või teises äärmuses. Neil pole mingisugust mõõdukustunnet suhtluses, tegudes, moraalides, abielus, lahutuses, säästlikkuses, raiskamises, vihas, armu andmises, kättemaksus või andeksandmises. Nad on veidras kimbatuses, nende teadmatusel pole piire ning nende patustamisel puuduvad piirangud.

Kui need inimesed, kes hoiavad üleval *Tauhidi* ja mõõdukuse loosungit, on ületanud igasuguse piiri, kas on siis mõtet kurta teisest usust inimeste olukorra üle?

Kristlased asustavad seda maailma osa, mida tuntakse intellektuaalsete võimete poolest. See oleks pidanud olema lootusallikas, kuid pean kahetsedes tõdema, et nad on raisanud omandatud teadmisi teadusest ja filosoofiast, mis puudutab religiooni ning Jumala üksainsust. Kui me näeme nende ilmalikke projekte ning süstematiseeritud meetodeid ning kuidas nad leiutavad uusi tööstusharusid praktiliselt iga päev ning täheldame nende haletsusväärset arusaama Jumalast ning seda, kuidas nad on hakanud pidama alandlikku inimest maailmade valitsejaks, ei suuda me aduda, kuidas nende intellekt töötab nii hästi ilmalikes valdkondades, kuid, mis puudutab Jumala tunnistamist, neid täielikult alt veab!

Moslemite ja kristlaste äärmuslike vaadete vahe seisneb selles, et kui paljud moslemid tallavad oma kaaskodanike õiguste peal, rikuvad kristlased Jumala õigusi. Moslemitel pole enam armastust ega kaastunnet oma kaaskodanike vastu, sest nende väärarusaamad džihaadist on nende südamed kalgiks teinud. Tõepoolest, mõned pahatahtlikud inimesed nende seast on valmis tapma süütuid inimesi väikese isikliku kasu pärast või mingisuguse saatanliku inspiratsiooni ajal. Nad ei hoidu ka inimeste alandamisest või nende vara omistamisest. Eirates neid põhilisi inimõigusi, tuhmistavad nad inimlikkuse mainet. Mis puudutab kristlasi, siis nemad on rikkunud kõigevägevama õigusi igal võimalikul moel.

Nad peavad põhjendamatult alandlikku inimest enda Jumalaks, kuid nad ei ole lähemal oma eesmärgi saavutamisele, milleks on lunastuse saamine. Kui uskumine Kristuse ristilöömisesse on ainuke vahend patust vabanemiseks, miks on see siis eurooplasi alt vedanud, kes tegelevad nii patuste asjadega, et nendest on isegi häbi rääkida? Nad on patustamises ja reeglitest üleastumises erakordsel määral arenenud ning me ei saa öelda, et nad on vähem kõlblusetud kui aasialased. Kõike seda arvesse võttes, miks ei ole seda vananenud abinõud välja vahetatud? Isegi selle lühikese elu jooksul saab iga arst ja patsient aru, et kui ravim ei anna umbes nädala jooksul soovitud tulemust, peab selle parema võimaluse vastu välja vahetama. Miks ei ole nad seda ravimit [ehk ristilöömist] siijamaani ära vahetatud, kuigi selle ebatõhusust on kategooriliselt näha? Kas on mõtet arvata, et peale tuhande üheksasaja aasta möödumist ilma tulemuseta, võib uskumine ristilöömisesse viia täieliku lunastuseni? Olenemata sellest, et ühtegi märki pole siijamaani ilmunud, kas on ikka mõtet vastu pidada, lootuses et saabub aeg, mil kristlased loobuvad kurjast ning ebamõõdukusest rohkem kui teisest usust inimesed?

Igaüks, kes elab Euroopa riigis, isegi iga kainemõistuslik inimene, kes on Euroopat külastanud ning veetnud aega Pariisis ja mõnes muus linnas, võib tunnista, et teatud riigi osades ei peeta abielurikkumist enam patuks. Polügaamiat peetakse seadusevastaseks, kuid ei nähta midagi halba naiste ihaleva pilguga vaatamises. Prantsusmaal võid leida tuhandeid naisi, kes ei tunne

vajadust abielluda. Kas põhjuseks võib olla uue piiblisalmi avastamine, mis muudab kõik need teguviisid seaduslikuks või Kristuse vere vastupidine toime ning see, et lubadus lunastusest pole veel täitunud? Asi on selles, et see pole kunagi õige ravim olnud, sest ühe isiku surm ei saa olla seotud teise inimese lunastusega, kõik õnnistused tulevad pigem elavalt Jumalalt, mitte surnult, ning valgus särab siis, kui päike tõuseb, mitte kui ta loojub.

Selle ravimi suutmatus tagada lunastust patust falsifitseerib ka doktriini, et Jumala poeg loobus oma elust selle eesmärgi nimel. Me ei saa kunagi Jumalale omistada surma, millega Ta ohverdab enda elu, kuid põrub oma eesmärgi saavutamisel. See on ka vastuolus Jumala seadusega, et Ta peab surmale ja surelikkusele ning nõrkusele ja alandusele alistuma ning naise üsast sündima. Pole ühtegi pretsedenti, mis võiks seda ideed kinnitada—oleks hea teada, et Jumal on ennegi sarnaseid sündimisi läbi elanud—seda ei ole ka põhjendanud jumalikud imed, mida inimene kunagi ise korda saata ei saa. Pealegi ei ole see doktriin soovitud saavutanud. Kas pole nii, et euroopa inimesed tegelevad ülemäära liiderlikkuse ja joomarlusega, kahe peamise patuga, mis rahuldavad lihalikke himusid, ja kas pole nii, et enamus Euroopa mehi ja naisi naudivad neid patte täies mahus? Poleks liialdus väita, et Euroopa on alkoholi manustamises Aasiat ületanud. Euroopas on veinipoed nii tavapärane nähtus, et nende arv ületab kõigi poodide arvu meie küldes ja linnades.

Kogemus näitab, et joomarlus on kõige kurja juur, sest vaid mõne minuti jooksul on inimene niivõrd innustatud, et ta on isegi mõrvaks võimeline, rääkimata teistest sellega kaasnevatest pattudest. Ma rõhutan tungivalt, et joomarlus ja jumalakartus ei saa koos eksisteerida ning targaks ei saa pidada seda, kes ei mõista alkoholi tarbimise halbu tagajärgi. Alkoholismi veel üks ohtlik omadus on see, et mitte igäüks ei suuda sellest loobuda, kui see on harjumuseks kujunenud.

Kui Kristuse veri ei suuda inimest tema pattudest puhastada, milles see on ilmselgelt ebaõnnestunud, kas leidub ka teisi mooduseid lunastuse saamiseks? Patune elu on ikkagi hullem kui surm. Vastuseks võin enda kogemuse põhjal öelda, et alates inimkonna sünnist kuni maailma viimaste päevadeni on vaid üks moodus patu ja sõnakuulmatuse vältimiseks. Kui inimene saab kategooriliste argumentide ja valgusküllaste märkide abil Jumalast teadlikuks ning on niisama hästi kui võimeline Teda nägema, jõuab talle päralt teadmine, et jumalik viha on kui hävitav tuli ning kui Jumal ilmutab talle oma ilu, saab ta aru, et Temas peitub täiuslik õnnistus. Kõik loorid on tema ja jumaliku Isanda ja ilu vahel kergitatud ning vaid see saab kontrollida egoistlikke ihasid ning tuua kaasa tõelise reformatsiooni.

Minu küsimus võib esile kutsuda reaktsiooni: kas me siis ei usu Jumalasse? Kas me ei kardata Teda? Kas me ei armasta Teda? Kas mitte kõik inimesed, välja arvatud mõned, ei usu temasse? Ja kas nad siis ei soorita

kõikvõimalikke patte ning pole seotud kõikvõimalike kuritegude ja vagaduseteotusega? Väidan, et usu ja tõelise teadlikkuse vahel on suur erinevus. Ma ei ütle, et igaüks, kes usub, on võimeline patust hoiduma, ma ütlen, et ainult see, kes tõesti tunneb Jumalat, saab ennast selle eest hoida, sest ta on kogenud nii jumalikku kartust kui ka jumalikku armastust.

Võib-olla mõtiskletakse veel: "Miks Saatan Jumalale ei kuuletu, kui ta on täielikult teadlik?" Vastus on, et Saatanal ei ole sedalaadi teadlikkust, mis saab osaks vaid neile, kes seda tõeliselt väärivad. Inimene on juba oma loomu poolest teadmiste poolt mõjutatud ning hoiab hävingu teelt eemale, kui see oma koledat palet näitab. Usk tähendab ainult heauskselt millegi tunnistamist, kuid täielik teadlikkus tähendab selle usu reaalselt kogemist. Tõelisel teadlikkusel—*Ma'rifat*—ja patul on võimatu ühes ja samas südames pesitseda, nagu on ka võimatu, et samal ajal on nii öö kui päev.

Meie igapäevane kogemus näitab, et meid tõmbab kasulike asjade poole ning me väldime neid asju, mida kardame. Näiteks, kui sa ei tea, et sinu käes asetseb arseen, ning sa kujutad ette, et see on vaid roosuhkur või mõni muu kasulik ravim, oled sa nõus kahtlemata manustama kümme või kakskümmend grammi, kuid kui sa tead, et see on mürk, mis sind koheselt surmab, ei julge sa enam grammigi võtta. Analoogiliselt, kui inimene saab tõeliselt aru, et Jumal on olemas ning iga patt on Tema silmis karistatav, hoidub ta igasugusest patustamisest, olgu see kas vargus, verevalamine, hooramine, julmus, usalduse

kuritarvitamine, Allahiga kaaslaste seostamine, valetamine, valetunnistuse andmine, ülbitsemine, suurstlemine, ebaseaduslike vahenditega varanduse kokku kraapimine, reetmine, vandumine, petmine, truudusetus, kergemeelselt elamine, Jumalale mitte tänulik olemine, Tema ees kartuse puudumine, Tema olendite vastu mitte südamik olemine, tema meelespidamine ilma hirmu ja alandlikkuseta, ilmalike mugavuste ja mõnude otsingutele pühendumine, tõelise heategija unustamine, hoolimatu suhtumine palvetesse ja alandlikkusesse, võltsitud kauba müümine, täismõõdu mitte andmine, turuhinnast madalamalt müümine, enda vanematest mitte hoolimine, naise ebaviisakalt kohtlemine, abikaasale mitte kuuletumine, teistele inimestele kurjade pilkude heitmine, hoolimatu suhtumine orbudesse, nõrkadesse ja abivajajatesse, naabrite õigustega mitte arvestamine, teiste pilkamine enda üleoleku tõestamiseks, inimeste pilkamine sõnadega, mis on mõeldud neile haiget tegemiseks, teiste kehalistele vigadele osutamine alandamise eesmärgil, teisi alatute nimedega kutsumine või nende laimamine, valede Jumala süüks arvamine või, Jumal hoidku, vääralt väitmine, et oled prohvet või sõnumitooja, Jumala olemasolu eitamine, õiglasele juhile vastu hakkamine ning pahatahtlikult oma maal segaduse tekitamine.

Kui keegi rõhutab, et on olemas mingi teine võimalus lunastuse saamiseks, sest usk ei ole vahend patu kontrolli all hoidmiseks, vastan ma, et keegi ei teeks pattu, kui ta teaks, et välk tabab teda samal hetkel, kui ta pattu teeb. Loogika selle argumendi juures on ümberlükkamatu.

Mõelge järgi, kas te teeksite pattu, kui teaksite, et selle eest saab karistada? Kas te paneksite käe tulle või viskuksite mäe tipust alla või hüppaksite kaevu või heidaksite end liikuva rongi ette või paneksite oma käe metslooma lõugade vahele või tahaksite, et hullunud koer teid hammustaks või oleksite nõus jääma metsiku torni keskele seisma? Kas te siis ei jookseks kokkuvarisevast majast välja või ei hüppaks välja voodist, kus on madu linade vahel, või ei põgeneks põlevast majast? Kui te soovite neid võimalikke ohte vältida, miks te siis neid patte ei väldi, millest ma just rääkisin? Targa inimese vastus oleks peale pikka järelemõtlemist, et see vastuolu tuleneb sellest, kuidas me nendest kahest asjast aru saame. Enamus inimesi ei ole patu mõistest teadlikud ning isegi kui nad peavad seda ohtlikuks, ei väldi neid nii, nagu nad väldiksid lõvi või madu. Sügaval südames ei usu nad, et neid pattude pärast karistatakse. Nad isegi kahtlevad, kas Jumal on olemas. Ning kui ka on, kas nende hing jääb pärast surma ellu, ja kui ka jääb, siis kas neid ikka karistatakse nende pattude pärast. Enamikel inimestel mõlgub see mõttes, isegi kui nad sellest teadlikud ei ole. Teisalt nad ikkagi väldivad neid ohte, mida ma ennist mainisin. Sest nad kardavad kindlat surma, kui need neile lähenevad ja kui nad säärasele ohule silma vaatavad, põgenevad nad koheselt. Asi on selles, et inimene on nende asjade ohtlikkusest teadlik, kuid mis puudutab usulisi ettekirjutusi, siis pole ta enam kindel ning tema teadmine põhineb ainult oletusel ja müüdil, mitte isiklikul kogemusel. Kuid müüdid ei aita inimesel patust vabaks saada.

Seega, isegi kui tuhat messiat risti löödaks, ei tooks nad kunagi endaga kaasa täielikku lunastust, sest patust saab lahti vaid tänu laitmatule hirmule või laitmatule armastusele.

Kristuse ristilöömine, mis on iseenesest vale arusaam, pole kuidagi seotud patustamise vältimisega. Pea meeles, et see doktriin põhineb teadmatusel, meie kogemus ei kinnita seda ning messia enesetapp ei saa inimesi patust vabastada. Täieliku lunastuse põhiolemus seisneb selles, et inimest tuleks selles samas maailmas kuratliku patu eest kaitsta. Kas kristlased on tänu nendele lugudele sellest pääsenud, on üldse kunagi kedagi nende absurdsete lugude pärast päästetud, millel pole mingit seost tõega ega täieliku lunastusega?

Vaata Idasse ning Läände, sa ei leia kedagi, kes oleks nende müütide abil saanud rikkumatuks ning jõudnud kindla uskumiseni Jumalasse. Selline rikkumatus mitte ainult ei tee inimest patu suhtes tõrksaks, vaid tema jaoks seostub tõepärasuse nauding Paradiisi viljadega ning tema hing voolab kui vesi Jumala lävepakule ja taevast laskub valgus, mis hajutab kogu egoistliku pimeduse. Näiteks kui toa aknad on päevavalguses avatud, täitub tuba koheselt päikesevalgusega, kuid kui neid hoitakse kinni, ei suuda ükski tühipaljas lugu või muinasjutt valgust sisse tuua. Selleks, et valgus saaks tuppä tungida, peab selleks enne püsti tõusma ning aknad avama. Samuti ei suuda lihtsalt veele mõtlemine janu kustutada, enne peab jõudma veeni ning oma suu vette kastma, et isu rahuldatud saaks.

Vesi, mis janu kustutab ning patutule lämmatab, pole miski muu kui teadlikkus. Mitte miski muu siin päikese all ei suuda sulle kasulik olla, ükski rist ei saa su patte heastada ning ükski veri su kehalisi ihasid ohjeldada, sest neil ei ole seost täieliku lunastusega. Proovi neid tõsiasju hoomata ning tõe üle mõtiskleda. Kui sa proovid seda ravimit, nagu sa proovid ilmalikke ravimeid, saad sa peagi aru, et mitte ükski valgus peale tõelise teadlikkuse valguse ei suuda sind sisemise pimeduse käest päästa ning mitte miski peale teadmise puhta vee ei suuda su sisemist räpasust puhastada ning vaid jumaliku „nägemise“ selge vesi saab jahutada sinu põlevat südant. Kes midagi muud välja pakub, on valelik, ning kes teist ravimit proovib, on rumal. Säärased inimesed ei too sulle valgust, vaid kisuvad sind sügavamale pimeduse kuristikku ning suurendavad sinu põlemist ning ihasid, selle asemel et sulle küllastavat vett pakkuda. Ükski veri peale selle, mis tuleneb veendumuse „toidust“, ei saa sind päästa. Ükski rist peale õigemeelsuse risti ei saa sind lunastada, mis tähendab tõe vankumatuks jäämist. Ava oma silmad ning mõtiskle! Kas pole tõsi, et ilma valguseta ei saa sa näha, ning kui sa õiget rada ei käi, ei jõua sa õigesse sihtpunkti? Spirituaalset ettekirjutust saab mõista, kui seda võrrelda füüsilisega. Seega, mõtiskle selle üle, mis on sinu jaoks hõlpsasti mõistetav ning püüa selle abil mõista seda, mis jääb väljapoole sinu taju. Need seadused, mis kehtivad füüsilises maailmas, on tõesed ka spirituaalses maailmas, sest need tulenevad samast jumalikust allikast. Kas leidub kedagi, kes näeks ilma silmadeta või kuuleks ilma

kõrvadeta või räägiks ilma keeleta? Miks mitte kehtestada samad reeglid spirituaalsetes ettekirjutustes? Kas on võimalik, et igaüks, kellel on silmad peas, jääks põhjatu kuristiku äärele seisma? Kas on võimalik, et see, kellel on kõrvad peas, ei kuule, kui vargad tema majja sisenevad? Kas keegi, kes suudab vahet teha magusal ja hapul, oleks nõus sööma midagi kibedat ja mürgist, mis põhjustaks kannatusi ja surma? Kui me rakendame neid füüsilisi nähtusi ka spirituaalses maailmas, taipame, et selleks, et kogeda spirituaalset elu, on vaja valgust, mis aitaks ära tunda ohtlikke radu, kuulmist, mis aitaks tuvastada pättide ja varaste urkaid ning maitsmismeelt, et vahet teha magusal ja kibedal ning mürgil ja vastumürgil. Need on lunastuse nõuded ning mitte keegi, kes on pime ning keda pole õnnistatud valgusega, ei saa kunagi lunastuse vääriliseks kellegi teise vere abil.

Lunastus ei ole omane ainult teispoolsele. Täielik lunastus saab alguse sellest elust. See on valgus, mis hingele laskub ning toob esile tee, mis viib hukatusse. Käige mööda tõe ja tarkuse rada, et Jumalani jõuda ning tugevdage oma südameid, et tõeni jõuda. Kalk süda ja surnud hing ning ilma ettenägelikkuseta südametunnistus on kahetsusväärsed. Olge nagu ämbrid, mis langetatakse tühjana kaevu ning tulevad täitununa välja, mitte nagu sõelad, mis vett ei hoia. Hoolitsege oma [spirituaalse] heaolu eest ning vabastage endid materialismipalavikust, mille mürgine toime teeb silmad pimedaks ja kõrvad kurdiks ja mis eemaldab keelelt maitsmismeele ja kätelt- jalgadelt tarmukuse.

Lülitage ennast sellest maailmast välja, et rajada ühendus taevaliku valitsejaga. Takistage oma südamel ühel teel liikumine, et see saaks mööda teist rada liikuda. Heitke eemale selle maailma ebapuhtused, et teile langeks osaks taeva särav aare. Pöörduge oma juurte ning oma isa Aadama puhtuse poole tema sünni ajal, nii et ka teile langeks osaks võim kõige üle.

Päev jõuab lõpule ning päike on loojumas. Teil on veel aega, kui te soovite näha, aga võib-olla olete juba hiljaks jäänud. Kui te lahkute [siit maailmast], saatke eelnevalt ette häid söödavaid asju, mitte kive ega telliseid, ning saatke ette riideid, mida kanda, selle asemel, et saata okkaid ja kaltse. Jumal, kes toodab piima ema rinnas isegi enne lapse sündi, on saatnud teie ajal ning teie riiki teie endi hüvanguks selle, kes toidab teid nagu ema. Ta toidab teid teadlikkuse piimaga, mis on heledam kui päike ning elavdavam kui ükskõik milline vein. Kui teie on mingisugustki elusädet ja te ei ole surnud, siis suunduge tema poole, et juua tema värsket piima. Visake välja riknenud piim, millesse on bakterid tekkinud, sest see ei saa teid elule tuua. See teeb teid ainult haigeks, kui te seda manustate, sest sellest on saanud mürk. Ärge vaadake jumaldavalt kõike, mis on valge, must on teinekord parem. Mustad juuksed näiteks väljendavad nooruse uljust, valged juuksed aga tähistavad haprust, nõrkust ja vanadust. Samamoodi pole kasu suurustluse „valgelikkusest“ ning enda vooruslikkusega uhkeldamisest.

Ning patune kuid lihtne inimene on palju parem, sest ta ei varja riikalikult oma pattusid ning ma olen veendunud, et ta on Jumala armule lähemal. Ärge looritage oma usku ebakindlusega, millest puudub tõeline valgus ja millest puudub jumalik filosoofia, sest see kõik viib hävinguni. Kui te soovite teada, kuidas kurjust eemale peletada, vaadake põhjalikumalt oma südamesoove ning küsige oma südametunnistusest, milline on parim viis pattudest lahti saamiseks. Kas saab keegi uskuda, et Kristuse verest piisab, et sisestada talle kartust patu sooritamise ees? Vastupidi, kogemus näitab, et see julgustab teda veelgi, sest igaüks, kes usaldab vaid Kristuse verd, arvab, et tema patud on juba andeks antud.

Kuid see, kes teab patu mürgise loomuse kohta, ei julge seda kunagi sooritada, sest ta teab selle hävitavat mõju. Jumal saatis seega inimese, kes juhataks teid selle teadmiseni, mis aitab teil Jumalat näha ning näha kurja mürgist loomust, peale mida põgened sa patu eest, nagu sa jookseksid ära metslooma eest.

Selle artikli eesmärk on levitada maailmas Jumala tõelisi õpetusi ja märke, nii et need, kes otsivad lunastust ristilöömise ja Kristuse vere kaudu, leiaksid täieliku lunastuse tõelise allika.

Täielik lunastus ei peitu räpases vees. Vesi, mis südant puhastab, tuleb ettenähtud ajal taevast ning jõgi, mis selle toob, on mustuse- ja saastavaba ning selle puhast ja selget vett kasutavad inimesed meeleldi. Jõgi, mis enam ei voola ning koosneb seisnud veest, ei ole nii puhas, sest see on

segunenud mudaga ja loomade väljaheidetega. Süda, mida on õnnistatud teadlikkusega Jumalast ning veendumustega, on nagu veerohke jõgi, mis kastab kõiki teejäävaid põlde ning mille jahe ning selge vesi toob rahu ja trööstu nende põlevatele südamele. Säärane vesi ei ole ainult puhas, vaid see puhastab ka teisi, andes neile tarkust, mis eemaldab rooste nende südametelt ning teeb nad patu suhtes tõrksaks. Kuid see, mis on nagu väike mudaga segatud veelokk, ei suuda inimele midagi head teha, sest ta ei suuda isegi omaenda hinge puhastada. Praegu on õige aeg jalgadele tõusta ning alustada veendumuse vee otsimist, sest see on teile mõeldud. Kui te olete üdini veendunud, peaksite jõena edasi voolama, puhastama end kahtluse- ning kõhkluse mustusest ning patust eemale hoidma. See on vesi, mis peseb maha kõik patu jäljed ja puhastab teie südamed ning aitab teil ennast Jumala järgi kujundada. Te ei saa kunagi kustutada ego ettekirjutusi oma südamesopist, kui te ei pese seda kindlustunde puhta veega. Olge vankumatud, et teile saaks jõudu anda ning otsige nii, et teile oleks võimalik loovutada. Pehmendage oma südameid, nii et te mõistaksite neid asju, sest kõva südamega inimene ilmselt neid ei mõista. Kas te kujutate ette, et suudate tõeliselt pattu vihata, kui teie südamed pole Jumala kõikvõimsusega täidetud ning teil pole au olla teadlik Elusa väest ning võimust ning teie südamed pole täidetud kindlustunde valgusega?

Ei. On ainult üks moodus, nagu ka on ainult üks Jumal ja üks seadus.

Index

A

Abu Jahl, 10

Adam, the second: has already appeared but has not yet been recognized, 5; must appear in the East like the first Adam, 5; supposed to appear in the sixth millennium, 5; the Promised Messiah is, 5

Adam^{as}, 3, 28; born on the sixth day, 5; was given an abode in the East, 5, 7

Ahmadi Sect: is averse to coercion in religion, 14

B

Bait-ul-Muqaddas, 7

C

Christians: belief in the Crucifixion has failed to rid them of sins, 19; do not put into use all their knowledge of science and philosophy when it comes to religion, 18; have infringed upon the rights of the Almighty by taking a humble man to be God, 18

Crucifixion, 19, 25, 29

D

Damascus: prophecy about the Promised Messiah appearing in the East of, 7

Day: one day symbolizes a thousand years in the holy scriptures, 5

E

East: prophecy about the Promised Messiah appearing in the, 5

H

Hadith: a Minaret shall be built before the advent of the Promised Messiah, 7;

Muslims have fabricated some Hadith which adversely affect their character, 15

I

Islam: strongly forbids the use of coercion in religion, 12; the deplorable state of Islam in this age calls for a Reformer, 15

J

Jerusalem, 7

Jews, 5; were misled because they expected all the prophecies about the coming of the Messiah to be fulfilled literally, 8

Jihad with the sword: early Muslims resorted to , in self defence, not for spreading Islam, 10; the concept of , is detrimental to Islam, 9

K

Ka'bah, 7, 16

L

Lunar calendar: the time for the fulfilment of prophecies has to be reckoned by the, 5

M

Madina, 10

Maulawis: can do a great service to Islam by dispelling the false notion about Jihad, 13; have given Jihad a wrong complexion, 12; must bear the burden of the sins committed by ignorant Muslims, 16

Mecca, 7, 10

Michael, the Angel, 3

Minaret: a physical Minaret will serve as a reflection of the spiritual one, 8; is a metaphor for resolve, strength and purity, 6; prophecy about the Minaret signifies that the advent of the Promised Messiah will be a glorious one, 7; prophecy about the Promised Messiah descending near a Minaret, 7

Muhammad^{sa}, the Holy Prophet, 3, 10

Muslims: are viewed with suspicion due to their belief in Jihad with the sword, 14; early Muslims were forced to take up the sword in self-defence, 10; have become hard-hearted due to their wrong concept of Jihad, 18; lack moderation and adhere to one extreme or the other, 17; some Muslims deny prophecies and miracles and do not have any regard for Prophethood, 17; some Muslims worship shrines, 16

P

Promised Messiah, the: building of a physical Minaret before the coming of, 7; destined to make his appearance in two phases, 8; is the Second Adam, 5; prophecies about , appearing in the East of Damascus, 7; prophecies about , appearing near a Minaret, 7

Q

Qadian, 14

R

Religion: a true , does not require the sword to convince people of its truth, 15

S

Salvation: despite taking a humble man as God, the Christians have failed to attain salvation from sin, 19; even if a thousand Messiahs were to be crucified, they would never bring about true salvation, for sin can only be got rid of through perfect fear or perfect love, 24; true salvation begins in this very life, 27; true salvation means to be saved from the inferno of sin in this very world, 25

Satan, 3, 4, 5, 22

Solar calendar: is an innovation of man, 5

T

Tauhid, 18